

Nova coneixença

Les coneixia de poc. Només hi havia parlat tres o quatre vegades i des del primer mot que amb elles vaig canviar, ja s'em feren agradíboles i s'estatjaren en mon cor, servades per un pregon sentiment de simpatia. L'altre dia, però, la nostra coneixença devingué més íntima. Menada per una d'aquelles eventualitats, que tot sovint esdevenen, vaig anar a casa seva, per tal de cercar-hi quelcom que a mi em mancava. De nou pogué parlar-hi, però ara en més íntima conversació. Atentes i falagueres, dolces i simpàtiques, senzilles i agradívoles, m'introduïren al salonet de visita, bell i gustosament guarnit.

«Si li agrada la música, vull que escolti aquesta pessa exquisidament bonica,» feu na Concepció assentant-se enfront el piano i fent parlar el teclatge amb mà mestrívola.

D'altra banda, na Montserrat m'en distreia amb la dolça harmonia de sa parla deliciosa.

Endebades jo volia multiplicar-me escoltant a una i parlant amb l'altra. Acabí per no saber que'm feia en ma explicable confusió.

«Vostè no m'escolta» digué la Concepció manyagement reptadora. «I a mi no em contesta,» afegí na Montserrat, tot somrient, bo i comprenent ambdós mon estat d'astorament.

Prou volguí convencer-les que estava per les dues a l'hora; més elles, comprensives, amb una besada, em donaren el perdó d'un

mancament, del qual jo no en tenia pas tota la culpa.

Passàrem després bella estona, parlàrem i riguèrem, restant-ne jo ben encantada de son tracte sincer i plaent. Ens acomiadàrem com bones amigues de llargs anys. Han passat uns jorns i encara servo en mon pit el record d'aquella estona de grat esplai i murmuren els meus llavis paraulles de lloança merescuda per les germanes Bonal.

UNA AMIGA

...I va de conte

En Pau té el seu negociet.

El seu pare ja li havia deixat un reconet i eil, com a conservador que era i aimador de les antigues costums, no sols tirava del tros sinó que de tant en tant encara hi ajuntava el seu «òbolo» corresponent.

Com que el negoci li anava vent en popa i era solter, el reconet s'anava omplint, fins que va determinar comprar «lámines» i poguer-ne treure el redit.

Va consultar al senyor Esteve, amic íntim del seu pare i a més un entés en l'afer de la borsa. Aquest li digué—Compri aquesta classe que mai falla. Un cop s'hagi acostumat a retallar el «cuponet» ja veurà com me donara la raó—.

Va passar el temps i l'home, content i satisfet, va determinar casar-se. Cercà una noia del seu braç... i tal dít tal fet. Al cap de dos mesos ja s'hevia junyit al sant llaç matrimonial.